

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMINĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERȚIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează ADMINISTRAȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

„O lume fără arme - o lume fără războaie“

Sînt 14 ani de la întemeierea Organizației Națiunilor Unite. De la tribuna ei au fost rostite multe discursuri. Oratori care luau cuvîntul în numele Uniunii Sovietice erau totdeauna însoțiți de aplauzele mulțimii, pentru că activitatea Uniunii Sovietice a fost totdeauna îndreptată spre asigurarea păcii între popoare. Astfel din inițiativa Uniunii Sovietice a fost votată (în 1946) o rezoluție care prevedea că vor fi luate măsuri concrete în vederea dezarmării și a interzicerii armei nucleare. Uniunea Sovietică a fost apoi aceea care a propus o rezoluție de condamnare a propagandei de război. Lupta pentru dezarmare, dusă în cadrul Organizației Națiunilor Unite, de Uniunea Sovietică va rămîne un fapt memorabil și un exemplu strălucit de slujire a păcii. Niciodată în decursul anilor de existență a Organizației Națiunilor Unite participanții n-au ascultat cu o atenție mai încordată un discurs, ca cel rostit în ziua de 18 sept. 1959 de N. S. Hrușciov, omul care și-a închinat întreaga sa viață luptei pentru pace și pentru fericirea oamenilor. Vorbind Hrușciov explică „necesitatea de a trăi în pace și prietenie, de-a coexista în mod pașnic, de-a se lua la întrecere nu în producerea de instrumente ale morții și distrugerii, ci în producerea a tot ceea ce face viața omului mai bună și mai bogată. Să vorbim de ceea ce trebuie să ne unească și nu să accentuăm ceea ce ar putea să ne dezbină. Să ne întrecem în mod pașnic și prin aceasta să întărim pacea în lumea întreagă. Nici un fel de deosebiri sociale și politice, nici un fel de divergențe în domeniul ideologiei și al convingerilor religioase nu trebuie să împiedice statele membre ale O.N.U. să ajungă la o înțelegere asupra lucrului principal: ca principiile coexistenței pașnice și ale colaborării prietenești să fie respectate cu sfințenie și întocmai de toate statele”.

Esența propunerilor (lui Hrușciov) a fost ca în decurs de patru ani toate statele să înfăptuiască dezarmarea totală și să nu mai dispună de mijloace de ducere a războiului. Simplu și clar: armatele terestre, flotele maritime militare și forțele aeriene militare, statele majore, ministerele de război, școlile militare nu mai trebuie să existe. Bazele militare de pe teritorii străine trebuiesc lichidate. Toate bombele nucleare și cu hidrogen, precum și rachetele militare trebuie distruse, iar producția lor încetată. Pentru ca nimeni să nu încalce

obligațiile acestea a propus instituirea unui organ internațional de control, cu participarea tuturor statelor. Dacă dezarmarea va fi atotcuprinzătoare și totală după terminarea ei controlul va fi de asemenea general. Statele nu vor avea ce să ascundă unul de altul; nici unul dintre ele nu vor posedea arme pe care să le poată ridica împotriva altuia, și atunci controlorii vor putea să-și manifeste pe deplin zelul.

Din fondurile statelor rămase disponibile s-ar putea construi peste o sută cincizeci de milioane de case, înzestrate cu tot confortul, spitale, școli, etc. Nivelul

de trai al popoarelor s-ar ridica enorm, țările slab dezvoltate ar putea fi ajutate simțitor. Suspiciunea și teama ar dispărea, iar țările și popoarele vor avea încredere unele față de altele și vor trăi cu adevărat în pace ca buni vecini: „o lume fără arme, o lume fără războaie”, ar fi lumea zilelor care se apropie. Prin Hrușciov Uniunea Sovietică s-a angajat la o mare ispravă: să îngroape împreună cu popoarele iubitoare de pace săbiile războiului. Propunerile deschid drumul spre înfăptuirea visului a milioane de oameni.

Pacea este o manifestare a spiritului universal și idealul oamenilor de pretutindenea. Dacă toți sînt pentru pace, pacea va birui.

Un plan măreț

„Planul de dezvoltare a economiei naționale pe anii 1960—1965” prezintă realizările mari de pînă acum și planificarea pentru următorii 6 ani în toate sectoarele, ca: industrie, agricultură, transporturi, progresul tehnic și cercetările științifice, relații economice externe, dezvoltarea învățămîntului, sporirea venitului național, creșterea bunăstării oamenilor muncii, a nivelului de trai, material și cultural, etc.

Iată cîteva date mai însemnate:

Valoarea producției globale industriale în 1965 va fi de 2,1 ori mai mare decît în 1959. Planul ne dă un tabel detaliat al produselor industriale comparativ cu anii 1955—1960, ritmul anual de creștere fiind de 13%.

Creșterea la cîteva produse din 1965 față de 1959 în % se prezintă astfel:

Creșterea oțelului față de 1959 în 1965 de 2,3 ori.

Creșterea cocsului față de 1959 în 1965 de 2,6 ori.

Creșterea tractoarelor față de 1959 în 1965 de 2,3 ori.

Creșterea mobilă față de 1959 în 1965 de 3,1 ori.

Creșterea țesăturilor față de 1959 în 1965 de 1,9 ori.

Creșterea carne față de 1959 în 1965 de 2,5 ori.

2. Agricultură:

După industrie, un loc de frunte ocupă agricultura pentru care se prevede în plan față de 1959 la 1965 o creștere de 70—80%.

În această perioadă se va încheia procesul de colectivizare a agriculturii. Biruința totală a sectorului socialist duce la

o producție agricolă mărită, pentru că se lucrează în comun pe tarlale întinse, cu mașini și după metode avansate.

Un rol deosebit de important în realizarea sarcinii de creștere a producției agricole revine gospodăriilor agricole de stat, producătoare de cereale și animale. Acestea sînt menite să servească drept model de urmat celorlalte gospodării colective.

Gospodăriile de stat sînt conduse de ingineri și tehnicieni agro și zootehnici, lucrează cu mașini al căror număr pînă la sfîrșitul perioadei de 6 (șase) ani va fi: 100.000 tractoare fizice, revenind în 1965 pe un tractor fizic 100 ha teren față de 270 ha în 1959; 70.000 semănătoare, 43.000 combine pentru cereale păioase, 8.000 combine de porumb; și aplică cele mai bune metode agrotehnice. Ele sînt gospodării socialiste model, dînd recolte și produse de calitate superioară și îmbelșugate.

Se prevede la cereale și leguminoase boabe în condiții climaterice normale o producție de 14—16 milioane tone pentru anul 1965.

Planul mai prevede ca tot în condiții climaterice normale, să se realizeze o recoltă medie de 1.800 kg grâu la ha pe întreaga agricultură și de circa 2.500 kg la ha în gospodăriile agricole de stat.

3. Dezvoltarea învățămîntului:

O altă problemă de mare însemnătate este învățămîntul.

Planul prevede: Principalele sarcini ale învățămîntului în perioada 1960—65; încheierea generalizării învățămîntului de 7 ani pînă în anii 1962—1963, pregătirea muncitorilor calificați, a cadrelor medii și superioare necesare dezvoltării economiei naționale, culturii și ocrotirii sănătății, legarea tot mai strînsă

(urmare în pag. 2)

Un plan mareș

(continuare din pag. 1)

a învățămîntului de practica construcției socialiste. Se va trece treptat la învățămîntul general de 8 ani și la învățămîntul de cultură generală de 12 ani.

Se va dezvolta în continuare învățămîntul seral și fără frecvență.

Pentru 1960—1965 sînt planificate construirea alor 4.000 săli de clase pentru școlile de cultură generală în orașe și 11.000 săli de clase în localitățile rurale.

În anii 1960—1965 se vor pregăti în școli profesionale și tehnice — și vor intra în producție noi cadre de muncitori calificați în număr de 260.000, peste 100.000 de cadre tehnice medii și 54.000 cadre cu pregătire superioară.

4. Venitul național și creșterea bunăstării oamenilor muncii.

Venitul național va crește de 1,7—1,8 față de 1959. Fondul de consum al populației va crește de 1,6—1,7 ori. De aici rezultă:

1. Sporirea salariilor muncitorilor, inginerilor, tehnicienilor și funcționarilor cu 40—45 la sută în 1965 față de 1959.

2. Veniturile țărănimii vor crește cu 40% în 1965 față de 1959.

3. Volumul desfacerilor de alimente și mărfuri, ca: lapte, brînză, unt, carne, zahăr, făină, țesături, încălțăminte, mobilă, etc. va spori circa de 2 ori, la unele chiar de 4—8 ori.

Aceasta aduce ridicarea nivelului de trai, material și cultural, al oamenilor muncii de la orașe și sate.

5. Problema locuințelor:

Planul se ocupă și cu problema locuințelor, prevăzînd construirea la orașe și centre muncitorești de circa 300.000 apartamente pe o suprafață de 9.000.000 m.p. suprafață locuibilă, deci de 3 ori mai mult decît în anii 1954—1959.

Pe lângă apartamentele ce se vor construi de către stat, se vor mai construi locuințe din inițiativă particulară, cu ajutor de la stat sau întreprinderi.

Programul de perspectivă:

Planul de 6 ani (1960—1965) e numai prima etapă a programului de perspectivă al dezvoltării economiei naționale pînă în 1975. Acest program prevede trecerea treptată la construirea comunismului. Se va realiza un așa belșug de produse, încît poporul nostru muncitor va ajunge la nivelul de trai al celor mai avansate țări din lume. În 1975 producția industrială va fi de peste 26 ori mai mare ca în 1938 și de peste 6 ori ca în 1959. Producția agricolă va crește (producție vegetală și animală) de circa 3 ori față de 1959. Rețeaua transporturilor va crește de peste 4 ori. Durata zilei de muncă se va reduce treptat încă înainte de 1966. Învățămîntul de 8 ani se va generaliza și se va extinde învățămîntul mediu și superior. Problema locuințelor va fi deplin rezolvată. Toate satele vor fi electrificate. Impozitele se vor reduce. Veniturile muncitorilor și țărănilor vor crește și belșugul de produse va fi de așa natură, încît viața tuturor va fi îmbelșugată, luminată și fericită.

Avînd în față aceste perspective, poporul muncitor muncește cu însufletire, știind că pentru sine muncește, pentru fericirea sa. Biserica noastră cheamă pe preoți și pe credincioși să aducă cu entuziasm partea lor de muncă pentru realizarea acestui plan mareș.

N. Lateș

Mîntuitorul Hristos despre averile materiale

În cele ce urmează ne vom ocupa pe scurt cu învățătura sfîntă a Mîntuitorului despre averile materiale.

Această învățătură se desprinde mai ales din parabolele Tînărului bogat, Bogatul nemilostiv și Bogatul căruia i-a rodit țarina.

Să ne reimprospătăm aceste trei scene pentru ca să putem scoate învățătura trebuitoare vieții noastre creștinești.

Sf. Evanghelie după Matei (19, 16—26) ne vorbește despre un tînăr bogat, care s-a apropiat de Iisus și l-a întreat: „Învățătorule bune, ce să fac, ca să moștenesc viața de veci?” Și Iisus i-a răspuns: „De vrei să moștenești viața de veci, ține poruncile”. Tînărul care era foarte bogat i-a răspuns: „Toate acestea le-am ținut din tinerețele mele, ce îmi mai lipsește?”.

Mîntuitorul îl privește cu dragoste, bucurie și blîndețe, văzîndu-i străduințele și dorințele de a ajunge la desăvîrșire și îi răspunde: „De vrei să fi desăvîrșit, mergi, vinde tot ce ai și împarte săracilor și vei avea comoară în cer și vino după mine”. Tînărul, la auzul acestor cuvinte s-a întristat foarte.

Mîntuitorul Hristos privește trist atitudinea tînărului bogat și cu durere se îndreaptă către Apostolii Săi, spunîndu-le: „Adevăr grăiesc vouă, că mai greu va intra bogatul întru împărăția Cerurilor, decît cămila prin urechile acului” (Matei 19, 16. 26).

Apostolii se uitau mirați unul la altul și se întrebau, de ce aceasta? Oare nu oamenii bogați sînt fericiți? Nu ei sînt desmierdații pămîntului? Și atunci învățătorul nostru pentru ce l-a privit cu durere pe tînărul bogat?

Mîntuitorul Hristos întărește și mai mult această atitudine cînd spune: „Fiilor, cît de cu anevoie este celor ce nădăjduiesc întru averi să intre întru împărăția lui Dumnezeu” (Marcu 10, 24).

Sfinții Apistoli s-au întreat: Atunci cine se va mîntui? Căci, acest tînăr bogat era încă dintre cei buni. Atunci nu se mîntuiește nimeni?

Mîntuitorul le arată calea mîntuirii și le spune: „Și bogatul se mîntuiește, dacă face voia lui Dumnezeu, adică dacă se lapadă de averile sale și le împarte săracilor, păstrînd pentru sine numai cele de trebuință, căci harul lui Dumnezeu cîștigat astfel e mîntuitor”. „La oameni aceasta este cu neputință, dar lui Dumnezeu, toate sînt cu putință”. Și cu aceste cuvinte s-a sfîrșit convorbirea dintre Mîntuitorul nostru Iisus Hristos și tînărul bogat.

În parabola cu bogatul nemilostiv și săracul Lazar ni se vorbește despre: „Un om oarecare bogat care se îmbrăca în porfiră și vison, veselindu-se în toate zilele luminat. Și era un sărac oarecare, anume Lazăr, care zăcea înaintea ușii lui plin de bube. Și poțea să se sature din fărămiturile ce cădeau de pe masa bogatului. A murit săracul și s-a dus de îngeri în sinurile lui Avraam și a murit și bogatul și s-a îngropat. Și în iad ridicîndu-și ochii săi vede pe Avraam și pe Lazăr în sinurile lui. Și el strigînd a zis: Părinte Avraame, miluiește-mă și trimite pe Lazăr să-și întindă vîrf degetului în apă și să mă răcorească, pentru că mă chinuiesc în văpaia aceasta. Iar Avraam a zis: Fiule, adu-ți aminte, că tu ai luat cele bune ale tale în viața ta și Lazăr asemenea pe cele rele; iar acum acesta se mîngîie, iar tu te chinuiești”.

Bogatul din parabolă este chipul omului nemilostiv, iar Lazăr este omul în cumplită suferință, față de care bogatul e cu inima împietrită. Lazăr a ajuns în rai, iar bogatul în iad. Unde este averea bogatului să-i ușureze suferința? Dacă și-ar fi adunat comori în Cer, prin împărțirea averilor la cei lipsiți și prin o viață cumpătată, el nu ar fi ajuns în chinuri.

Sf. Ioan Gură de Aur zice bogatului nemilostiv: „Tu mînci pînă te sature, iar Hristos (cel sărac) n-a mîncat nici atît cît avea trebuință. Mînci prăjituri alese. El n-a avut nici pîine uscată. Tu beai vin din cel mai bun și mai scump și lui Hristos celui însetat nu-i dai nici un pahar cu apă rece. Tu te culci pe patul așternut cu covoare moi, iar El îngheța de frig. Iar aceasta nu o spun despre cei care cheamă la masa lor femei desfrîinate, cu aceștia nu stau de vorbă cum nu stau cu porcii. Nici nu spun despre cei îmbogățiți pe nedreptul și despre lingușitori, căci aceștia nu mă interesează cum nu mă interesează lupii și ciinii, ci mă adresez celor care se folosesc de întreaga lor avere dar din care altora nu dau nimic și folosesc numai ei moștenirea pămîntească. Nici acestea nu sînt fără de păcat. Te îngrozești de aceste cuvinte? Apoi îngrozește-te de faptele tale”.

Parabola cu bogatul nebun (Luca 12, 19—21) zice: „Unui bogat i-a rodit țarina și cugeta întru sine zicînd: Ce voi face, că n-am unde aduna rodirile mele. Și a zis, aceasta voi face: Strica-voi jitnițele mele și mai mari le voi zidi și voi strînge acolo toate rodirile mele și bunătățile mele. Și voi zice sufletului meu: Suflete ai multe bunătăți strînse spre mulți ani, odihnește-te, mîncă, bea, veselește-te. Iar Dumnezeu i-a zis lui: „Nebunule, întru această noapte sufletul tău vor să-l ceară de la tine, dar cele ce ai gătit, cui vor fi? Așa e cela ce strînge luiși comoară, iar nu în Dumnezeu se îmbogățește”.

Bogatul din parabolă nu se gîndește ce va fi mîine; el nu s-a gîndit să adune fapte bune în sufletul său, ci grija i-a fost numai să strîngă averi peste averi, fără să se gîndească la moarte. Dar, iată că moartea vine pe neașteptate și averile rămîn altora fără să mai aibă el timp să-și mărească jitnițele și să se bucure de roadele adunate.

Mîntuitorul Hristos arată că oamenii bogați de regulă sînt lacomi și nu se îndestulează niciodată și că ei nu se știu gîndi decît la avere, fiind sclavii ei și la interesele și poțele lor. Astfel ei sînt rîi la suflet, nu cunosc ce este mila sau dărnicia și își pierd mîntuirea.

De aceea zice Mîntuitorul: „Ce va folosi omului de ar dobîndi lumea toată și își va pierde sufletul său? Sau ce va da omul în schimb pentru sufletul său?” (Marcu 8, 36. 37). Căci cu adevărat bogații nu se săturau nici cu lumea toată.

Așa înțelegem cuvintele Domnului: „Vai vouă bogaților” (Luca 6, 24). Vai vouă bogaților, pentru că mulți din voi călcați morala în picioare, vindeți fidelitate, prietenie, patrie, credință. Vai vouă care v-ați făcut averi din sudoarea altuia. Vai vouă care ispitiți cu banii la păcat. Vai vouă, nu numai în viața veșnică, ci și în această viață, căci va veni vremea cînd veți fi pedepsiți (Luca 1, 52—53).

Deci care sînt învățăturile Mîntuitorului Hristos, propovăduite de Biserică, despre averile materiale?

Sfînta noastră Biserică se străduiește de la întemeierea ei de către Mîntuitorul Hristos să smulgă din sufletul omului, egoismul și lacomia. Ea ne îndeamnă la muncă cinstită.

Fiecare să-și cîștige existența prin muncă. Dacă îi prisosește ceva în cele ce le-a cîștigat prin muncă, cele prisositoare să nu le păstreze pentru sine, ci să le dea celor reputincioși sau obștei care îngrijește de bătrîni, bolnavi neputincioși. Nimenea să nu caute să-și adune averi pentru sine, ci toți să se mulțumească cu cele de trebuință vieții, ca nu cumva unul să aibă prea mult și altul să sufere: bunurile materiale să fie de folos tuturor.

(Continuare în pag. 3)

In duhul lui Hristos

Viața creștină este viață în duhul lui Hristos. Iar a ne altoi viața pe Duhul lui Hristos însemnează să ne deprindem să-i slujim Lui, să-i împlinim poruncile în chip desăvârșit. Iar cea dintâi și cea mai mare poruncă, la care ne cheamă Hristos-Domnul, este să iubim pe Dumnezeu din toată inima, din tot sufletul și din tot cugetul nostru, iar pe aproapele ca pe noi înșine. Ea cuprinde toată legea și proorocii (Mt. 22, 35—40).

Dumnezeu însuși este dragoste, zice Sf. Ev. Ioan (I. 4, 8) iar noi devenim fiii Săi numai prin dragoste activă, dovedită prin fapte de ajutorare a aproapelui. Dragostea este inima religiei și a vieții creștine. Pe ea ne-a lăsat-o Domnul ca testament la Cina de taină, zicându-ne tuturor: „Poruncă nouă vă dau vouă: să vă iubiți unul pe altul, cum v-am iubit eu pe voi. După aceasta vor cunoaște toți că sînteți ucenicii mei, dacă veți avea dragoste între voi” (Ioan 13, 34—35).

Tradiția Bisericii spune că, la bătrînețe sale, Sf. Ioan, Apostolul iubirii — care s-a culcat cu capul pe pieptul Domnului la Sf. Cină — era dus de brațe în biserică de ucenicii săi și rugat să le predice, rostea un singur cuvînt: „Fiilor, iubiți-vă unii pe alții, că așa ne-a poruncit Domnul”. Și pe drept, repeta el acest lucru. Căci, zice scriitorul rus Lew N. Tolstoi, numai cel ce iubește creștinește acela trăiește, pentru că iese din carapacea egoismului său, leapădă interesele personale, mărunte și oarbe și trăiește în altul. Acela trăiește în alt suflet, în sufletul și-n viața aproapelui său, se dăruiește pentru el total, sincer și dezinteresat, ori care ar fi, se sacrifică pentru binele său pînă la moarte pe cruce, după pilda Domnului-Hristos. Egoistul, care trăiește-n păcate dar strigă că iubește pe Dumnezeu și pe semenul său este mincinos, căci unde este păcatul nu încapă dragostea.

Dragostea este căldura și axa vieții duhovnicești a adevăratului creștin, ea este motorul care mișcă orice virtute. Ea ridică sfinți din vameși și păcătoși, cum a făcut din M. Magdalena, M. Egipteană, ș. a. Ea unește cu Dumnezeu, și prin El cu aproapele, purifică, sfințește și ne îndumnezeiește. Nimic n-o întrece, nimic n-o învechește. Prin ea toate virtuțile creștine se desăvârșesc, și fără ea toate acestea se oșilesc, tinjesc și pier. De aceea marele Ap. Pavel închină dragostei cel mai frumos imn de slavă, zicînd: Dacă ași vorbi toate limbile pămîntului și ași cunoaște toate tainele lumii, dacă ași da săracilor toată averea mea și chiar trupul de l-ași lăsa să-l ardă, dar n-am dragoste, nu-mi folosește nimic. Cel ce are dragoste nu pizmăiește, nu-i mîndru și egoist, nu-i pătimăș și răzbunător, ci rabdă îndelung și trece cu vederea tot răul. Face bine tuturor, nu se bucură de nedreptate, ci de adevăr. Suferă toate, crede și nădăjduiește toate. Dragostea este eternă ca și Dumnezeu, rămîne în veacul de acum și în cel viitor (I Cor. 13, 1—13), pentru că este legătura desăvîrșirii între Dumnezeu și creatură, între om și om (Colos. 3, 15).

După cum mlădița primește seva hrănitore din buciumul viței, așa viața noastră duhovnicească își trage toată seva din Harul Sf. Duh care este dragostea lui Dumnezeu față de noi toți. Și după cum mlădița nu aduce rod dacă se rupe

Dumnezeu a pedepsit pe cei bogați pentru lăcomia lor și învirtoșarea inimii lor. Acum fiecare om își cîștigă cele trebuincioase prin muncă. Munca singură dă dreptul de a te bucura de bunurile materiale și spirituale. Muncim împreună pentru binele obștesc și viața noastră, a tuturor, devine tot mai frumoasă și mai îmbelșugată. Goana după averi s-a înlăturat. Locul ei l-a luat vrednicia muncii. Aceasta e bine plăcut poporului și e după voia lui Dumnezeu.

Protopop IOAN VELȚAN
consilier arhiepiscopesc

de butucul viței pentru că se usucă, la fel și sufletul nostru nu face fructul virtuților creștine dacă iese din dragostea Domnului Hristos. Fără ea nu putem face nimic bun pentru mîntuire. Prin duhul dragostei putem face totul (In. 15, 5—6). De aceea bunul Mîntuitor ne îndeamnă cu blîndețe: „Rămîneți întru dragostea mea... păziți poruncile mele precum am păzit eu poruncile Tatălui meu și rămîn în dragostea lui” (In. 15, 9—10). Numai așa creștinul face roadă multă, face fapte plăcute lui Dumnezeu care rămîn în veac, iar pe pămînt are parte de bucurii negrăite, la fel cu Sf. Ap. Pavel (II Cor. 12, 2).

De aceea, să ne unim în Duhul dragostei lui Hristos, și să arătăm credința și nădejdea noastră în fapte de dragoste, în bunătate și în blîndețe, în dreptate și în lucrarea păcii. Acest Duh

cere să ne ajutăm, să ne îndreptăm, și să ne sprijinim în toate cele bune. Apostolul zice: „Purtați sarcina unul altuia și așa împliniți legea (dragostei) lui Hristos” (Gal. 6, 2). Să lăsăm la o parte ambiția, minia și răzbunarea, și să ne jertfim egoismul care ne roade inima ca un vierme, să ne îngăduim, să ne iertăm și să ne zidim unul pe altul. Să fim muncitori, harnici, pașnici și cinstiți, ori unde ne cheamă datoria, iubitori de patrie, slujitori ai poporului și luptători pentru pace. Iubirea este izvorul slujirii jertfelnice și al păcii.

Secretul fericirii în lume stă în iubirea jertfelnică pentru toți, totdeauna, pretutindeni și dezinteresat. Viața fără dragoste este stearpă. Sub adumbrirea ei lucrăm totul spre slava lui Dumnezeu și fericirea tuturor oamenilor.

Prot. SIMION RADU

Indrumătorul bisericesc

Vechi în ani dar tînăr la înfățișare, Indrumătorul bisericesc al Arhiepiscopiei ortodoxe romine de Alba Iulia și Sibiu apare neîntrerupt de 109 ani, ducînd an de an preoților și credincioșilor noștri îndrumări și povățuiri prețioase în legătură cu îndatoririle lor creștinești și cetățenești. O foarte lungă perioadă de timp a purtat numele de Calendariu, mai puțini ani Almanah, iar mai de curînd Indrumător bisericesc. Prin paginile lui și-au răspîndit gînduri și preoți și scriitori de seamă de-ai noștri, ca Gheorghe Coșbuc, Gala Galaction, ș. a. Pină și Aurel Vlaicu își împărtășește impresii din primele lui zboruri.

Indrumătorul bisericesc pe anul bisect de la Hristos — 1960, ca și îndrumătoarele bisericești din anii trecuți, este frumos lucrat și bogat în conținut. Are 180 de pagini cu următorul cuprins:

Pe primele pagini ne întîmpină *Stema Republicii Populare Romine*, portretul Domnului academician *Ion Gheorghe Maurer*, Președintele Prezidiului Marii Adunări Naționale a R.P.R. precum și portretul Domnului *Chivu Stoica*, Președintele Consiliului de Miniștri al R.P.R. Urmează apoi o pagină cuprinzînd Sărbătorile legale și date istorice mai de seamă, legate de viața noastră de Stat și de mișcarea muncitorească.

După *Date Calendaristice* (p. 7—33) și date despre organizarea Bisericii Ortodoxe Romine, a Centrului Mitropolitan Sibiu și a Institutului Teologic Universitar din Sibiu (p. 35—40), urmează capitolul: *Probleme, fapte, comemorări* (p. 42—72), care este deschis de un scurt dar cuprinzător articol al I. P. S. Mitropolit *Nicolae* și intitulat: „Porunca cea mare”. Aici se vorbește despre dragostea față de Dumnezeu și dragostea față de aproapele. „Bucuria cea mare a Domnului — scrie I. P. S. Sa printre altele — aceasta este: să ne știe frați adevărați trăind în dragoste unii cu alții, un suflet fiind, una cugetînd” (Fil. 2, 2), să ne știe cît mai aproape unii de alții... Să ne întovărășim la toată treaba cea bună”. Articolul este premers de portretul I. P. S. Sale.

Tot în acest capitol găsim articole comemorative închinete celor 10 ani de luptă organizată pentru pace, celor 15 ani de la eliberarea Patriei, articole despre reparațiile ce se fac la Catedrala Mitropolitană din Sibiu, ș. a.

Mai bogat în pagini este capitolul intitulat: *Din învățăturile dreptei noastre credințe* (p. 72—162), unde găsim articole ca: Iisus Hristos Mîntuitorul, Despre sfințenie și sfinți, instructive articole despre slujbele noastre bisericești, despre Sfintele Taine, despre virtuți și păcate și încă altele, scrise de către preoți și diaconi de la Centrul și din cuprinsul Arhiepiscopiei Sibiului.

Pagini de literatură religioasă (p. 163—169) este un alt capitol mai mic al cărții în care se cuprind cîteva schițe cu înțeles creștin.

Din toată lumea (p. 170—173) cuprinde o seamă de curiozități de pe întreg rotogolul pă-

mîntului, interesante și în același timp și instructive pentru cititori.

Cartea se încheie cu cîteva îndrumări tipiconale.

Indrumătorul bisericesc de pe anul 1960 este presărat cu diferite icoane puse în legătură cu teme despre care se scrie, precum și cu o seamă de poezii, ceea ce-l fac frumos la vedere și plăcut la citire.

Gh. P.

Virtuți creștine

Atît în cele mari, cît și în cele mici, atît în rostul văzut, cît mai ales în cel nevăzut, ni se cere simțul răspunderii înaintea lui Dumnezeu. Acest simț îmi spune să ostenesc în toate clipele vieții mele, ca sufletul meu și al aproapelui să fie miruit de harul prezenței lui Hristos.

Avem gînduri mai sănătoase, povețe mai drepte și însăși viața se deapănă altfel. Lucrul meu, vorba mea, gîndirea mea sînt unde liniștitoare și binefăcătoare de cîte ori se plămădesc din credința și dragostea față de Mîntuitorul. Și cum Hristos este puntea sfîntă de înțelegere între suflete, El singur îmi poartă sufletul spre alte suflete. Între mine și aproapele meu se netezesc cărările înțelegerii și bucuria împlinirilor adevărate. Domnul și Stăpînul vieții noastre ne dă liniștea și pacea mult dorită de sufletele noastre, că în semenul meu întîlnesc un frate al meu sincer și adevărat pentru orice împrejurare a vieții. În Domnul și Mîntuitorul nostru Iisus Hristos ne întîlnim cu toții și ne dăm mîna de ajutor, fiind călăuziți de acelaș gînd de înțelegere și frățietate.

Pentru dobîndirea acestui bun după care ne dorim cu toții, se cere o desprindere din patimile care ne subjugă și un duh de înțelegere sinceră care să ne unească. Bunăvoința, blîndețea, înțelegerea și toate virtuțile deschid sufletul nostru către sufletul aproapelui. De cîte ori se vădesc aceste virtuți sufletul nostru respiră ușurat și luminat cu darul lui Dumnezeu.

Viața creștină este un adevărat balsam de mîngiere și întărire prin virtuțile bunătății și sporirii sufletești. Fiecare e dator să aducă un spor de bine în jurul său. Să creștem în virtute și să nimicim răul din noi și din sufletul credincioșilor noștri. Prin curățirea patimilor din sufletul meu și năzuința de a crește în virtute sînt mîntuitorul sufletului meu și împreună lucrător cu Hristos la desăvîrșirea sufletului aproapelui meu. Aceste daruri se arată lucrătoare prin virtutea puțin înțeleasă de noi a blîndeței, care ori unde își arată roadele se vădește ca un snop de virtuți cinstitoare și întăritoare de suflet.

Dumnezeu ne vrea împreună lucrători la pămîntul inimii noastre, ca din ea să iasă toți spinii păcatelor și să crească răsadul virtuților, care ne fac „blînzi și smeriți cu inima” și așa vom afla mîntuirea sufletelor noastre.

S. P.

† EPISCOPUL ANDREI AL ARADULUI

După suferințe îndelungate, vineri 13 mai a. c., în faptul serii, s-a săvârșit din viață, la reședința sa din Arad, Prea Sfințitul Părinte Episcop Dr. ANDREI MAGIERU, cel mai vechi membru al Sfintului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române.

Fiu de preot ortodox din părțile arădane, s-a născut la 27 iunie (stil vechi) 1891, în comuna Saturău (raionul Gurahonț), primind la botez numele Aurelian.

A învățat carte la școlile din satul natal, din Timișoara, din Arad și din Beiuș. Studiile teologice și le-a făcut la Cernăuți, între anii 1909—1913. La 10 martie 1916 și-a luat doctoratul în teologie. A urmat cităva vreme și la Facultatea de Litere a Universității din Budapesta, pentru a-și însuși o cultură generală cât mai temeinică.

Intrind în slujba Sfintei noastre Biserici, a îndeplinit rînd pe rînd funcțiile de director de internat diecezan, secretar eparhial al Episcopiei Oradiei, consilier referent și rector de Academie teologică la Oradea.

Fiind primit în cinul monahal, și-a luat numele călugăresc de Andrei.

La 4 iulie 1926 a fost sfințit întru arhieru, încredințându-i-se slujba de arhieru-vicar al Episcopiei Oradiei.

La 2 februarie 1936, Prea Sfințitul Arhieru Dr. Andrei Magieru a fost înscăunat episcop al Eparhiei Aradului, Ienopolei și Hălmagului.

Ucenicie bună de ocîrmuitor bisericesc și-a făcut vreme de ani de zile în calitate de colaborator apropiat al vrednicilor episcopi de fericită pomenire Ioan I. Papp al Aradului și Roman Ciorogariu al Oradiei.

S-a distins prin seriozitatea și caracterul său ales. A fost un ierarh foarte cult, plin de zel pentru bunul mers al sfintei instituții, altruist pînă la mărînimie și tot atît de smerit.

Mare iubitor de carte și de studiu aprofundat, Părintele Episcop Andrei Magieru al Aradului vorbea curent limbile: maghiară, rusă, franceză, germană și engleză.

A fost unul din condeierii de seamă ai presei bisericesti ortodoxe romine. Predicile și cuvîntările sale sint de neuitat, prin temeinicia cuprinsului și frumusețea expunerii stilistice și oratorice.

Prin viața sa de rugăciune și meditație, prin seninătatea cugetului său și prin sinceritatea de care dădea dovadă în orice împrejurare, s-a făcut iubit și prețuit chiar și de slujitorii și credincioșii altor culte, cu care a colaborat frățeste.

Ca episcop al Eparhiei Aradului a arătat o înțelegere superioară pentru vremurile noi ce le trăim de cincisprezece ani încoace și a chemat la colaborare loială cu statul de democrație populară al Patriei noastre republicane pe toți preoții și credincioșii încredințați păstoririi sale. Curînd după 23 August 1944 a făcut o călătorie la Moscova, împreună cu alți ierarhi ai Bisericii noastre, fiind oaspele Prea Fericitului Patriarh Alexei.

Pentru pîrtășia sa cinstită și statornică la lupta pentru pace, pentru activitatea sa patriotică peste tot, Episcopul Andrei al Aradului a fost distins de ocîrmuirea Republicii noastre cu ordinul „Steaua Republicii Populare Romine”, clasa a doua.

Prin moartea sa, Biserica Ortodoxă Romînă pierde un ierarh de deosebită valoare, un slujitor credincios și capabil, devotat obștei dreptcredincioase, căreia i-a hărăzit toate darurile cu care l-a inzestrat Dumnezeu pentru a o ajuta să progresească pe calea binelui vremelnice și veșnic.

Dumnezeu să-i așeze sufletul întru odihna cea fericită!

Inmormîntarea

În seara zilei de vineri 13 mai a. c. Episcopia Aradului a îmbrăcat haină de doliu.

I. P. S. Mitropolit Vasile al Banatului — care în vremea din urmă îl ajuta direct pe Episcopul Andrei în cîrmuirea eparhiei, din încredințarea Sfintului Sinod — a dat dispoziții să se facă înștiințările cuvenite. Înalt Prea Sfinția Sa a fost rugat și încredințat telegrafic de către Prea Fericitul Patriarh Justinian să diriguiească pregătirile de înmormîntare și funeraliile, în numele Sfintului Sinod.

Sicriul cu trupul neînsuflețit al răposatului episcop a fost așezat cu cinstea cuvenită pe catafalcul din catedrala episcopală, fiind priveghiat cu rugăciuni și cetanii sfinte zi și noapte.

În dimineața zilei de luni 16 mai a. c., un numeros sobor de preoți și diaconi, în frunte cu P. S. Episcop Valerian al Oradiei, a săvârșit Sfînta Liturghie arhierescă, în prezența membrilor familiei, a I. P. S. Mitropoliți Nicolae al Ardealului și Vasile al Banatului, a P. S. Episcopii Iosif al Rîmnicului și Argeșului și Teofil al Vadului, Feleacului și Clujului, a numeroși protopopi, preoți și credincioși.

Departamentul Cultelor era reprezentat prin Dl Director Ion Onțanu, iar Sfatul Popular al orașului Arad prin Dl prof. Ștefan Conta, șeful Secției de Invățămînt.

Culte religioase din Arad erau reprezentate prin șefii lor.

În continuarea Liturghiei arhieresti s-a săvârșit Sfînta slujbă a Prohodirii de către înalții ierarhi pomeniți, înconjurați de zeci de preoți și diaconi. Răspunsurile au fost date de corul mixt al catedralei episcopale, dirijat de Dl prof. Ion Lipovan.

Au urmat apoi cuvîntările funebreale.

Cel dintîi a luat cuvîntul I. P. S. Mitropolit Vasile la Banatului, în numele Sfîntului Sinod, al Prea Fericitului Patriarh Justinian și al Mitropoliei Banatului, a cărei sufragana este văduvita Eparhie a Aradului. I. P. S. Sa a arătat în cuvîntele alese rostul așezării ierarhiei preoțești în Biserica de către Domnul și Mîntuitorul nostru Iisus Hristos. Legiuitele stări ale cinului preoțesc au menirea de-a asigura mîntuirea sufletească a credincioșilor, păstrînd în deosebită curăție învățătura de credință și veghind la păzirea îndatoririlor de viață creștinească, lui Dumnezeu bine-plăcută și oamenilor de folos, pe care le au credincioșii Bisericii noastre.

Biserica noastră se află necontenit sub ocrotirea Providenței dumnezeiești. Providența poartă de grijă ca la cîrma Bisericii să fie așezați păstori vrednici.

Unul din aceștia a fost Episcopul Andrei al Aradului, a cărui încetare din viață ne-a cernit sufletele de întristare.

După ce a arătat cum s-a desfășurat viața Episcopului Andrei și care sînt înfăptuirile bisericesti și cetățenești legate de numele și de ostenele sale devotate, I. P. S. Mitropolit Vasile a spus: Ce a făcut Episcopul Andrei va arăta istoria Bisericii noastre și știm noi, cei ce am colaborat cu el sub conducerea Sfîntului Sinod. Durea Eparhiei Aradului e mare și pierderea pe care o suferă acum întreaga noastră Biserica de asemenea. S-a mutat întru odihna cea fericită un păstor ales, un cuvîntător bisericesc destoinic, un părinte înțelept și

Din imnele Sf. Liturghii

Unule născut

Unule născut din Tatăl
Fiule-al lui Dumnezeu
Cel ce ești fără de moarte
Și Cuvînt preasfînt al Său.

Pentru mîntuirea noastră
Iisuse ai primit
Să te naști dintr-o Fecioară
Pentru că mult ne-ai iubit.

Din preasfînta Născătoare
De Dumnezeu ai luat
Trup de om asemeni nouă,
Să ne ridici din păcat.

Neschimbat fiind cu totul
Pe pămînt te-ai pogorît
Și de cei de sus Cuvinte,
Nici cum nu te-ai despărțit.

Răstignindu-Te Hristoase
Dumnezeu adevărat,
Stricînd cu moartea pre moarte
Blestemul l-ai ridicat.

Unul din Sfînta Treime,
Cu Tatăl fiind mărit
Și cu Sfîntul Duh deapăruri
Este-n veci nedespărțit.

Unule născut din Tatăl
Izbăvește din nevoi,
Pe cei ce se roagă Ție
Mîntuiește-ne pe noi!

Pr. Al. Gherghel

iubitor, un ierarh care a știut să îmbine în chip fericit cele bisericesti cu realitățile sociale, cetățenești din țara noastră, pentru care pricină a fost mult prețuit și de ocîrmuirea de Stat.

A încheiat exprimînd mulțumiri tuturor celor ce au sîrguit să ia parte la doliul Eparhiei Aradului și rugînd pe Părintele ceresc să așeze sufletul Episcopului Andrei în corturile dreptilor.

În numele Eparhiei Aradului a luat cuvîntul P. C. Consilier eparhial CORNEL OROS, arătînd jalea clerului și credincioșilor lipsiți de-acum încolo de bunul lor părinte și arhipăstor.

Părintele protopop romano-catolic OLAH FRANCISC, vorbind din partea tuturor celorlalte culte, a arătat că Episcopul Andrei iubea pe toți oamenii, fără deosebire de „neam” sau de credință. Insușirea aceasta l-a făcut drag tuturor și de toți prețuit.

S-a format apoi cortegiul funebru, încadrînd mașina deschisă pe a cărei platformă — între preoți în odăjdii, cor și coroane de flori — a fost așezat sicriul cu trupul neînsuflețit al decedatului episcop.

Străbătînd orașul printre rîndurile dese ale credincioșilor de felurite apartenențe confesionale care au venit să-și ia rămas bun de la bunul vladică, cortegiul funebru s-a îndreptat apoi spre Sfînta Mănăstire Hodoș-Bodrog — cale de vreo 10 km depărtare de Arad — unde s-a făcut înhumarea în gropnița rînduită să adăpostească osemintele episcopilor arădani înmormîntați acolo.

Înapoiți la Arad, după îndătinata masă de „pomeană”, martorii acestui eveniment bisericesc pricinuit de firească întristare s-au îndreptat spre casele lor, purtînd în suflete amintirea celui plecat dintre noi pe drumul vieții veșnice.

Participant